Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktör

Alt Bladet vedkommende saasom: Indsendelser, Adresseforandringer o. s. v. adresseres **„Stjernen" Dannebrog, Nebraska.**

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registreret Breve.

„Stjernen" er det billigste danske Blad i Amerika; koster blot $1.25 om Aaret, men sendes vel at mærke kun mod Forudsbetaling. 3 Uger efter Forfaldstiden stanses Forsendelsen, og man har da at abonnere paany, hvis man fremdeles ønsker Bladet.

Til Klubber paa fem Abonnenter sendes „Stjernen" et Aar for $5.00, eller blot $1.00 hver.

Folk, som ønsker at gjøre sig bekjendt med „Stjernen", vil paa Forlangende faa Bladet frit tilsendt i 3 Uger, og ved Indsendelsen af 15 Cents i Stamps, i 8 Uger. Ved Udløbet af denne Tid stanses Forsendelsen om ikke bestilt paany.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

N. Fr. Hansen, General-Agent,
Cedar Rapids, Iowa.
C. H. Christensen, Fremont, Nebr.
Chr. Johnson, Minden, Nebr.
N. Christensen, Clarkson, Kansas.
H. H. Grunsberg, Hampton, Nebr.
O. C. Rodby, Deerfield, Dane Co., Wis.
P. Paulson, U. P. Depot, Cheyenne, Wyo.
Erik Knudsen, Davey, Lancaster Co. Neb.
B. M. Bager, Akron, Colo.
Fotograf C. C. Smith, Vancouver, Wash.
Jens Jensen, 1907, 27 Ave. & Burdette St., Omaha, Nebr.
Albert Christensen, Thurman, Arapahoe Co., Colo.
A. P. Johnsen, 816 16. Ave., Council Bluffs, Iowa.
Marius Ericksen, Easton, Fresno Co., California.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer fås ved Agenterne naar Henvendelse derom skeer i Tide.

Boghandler N. Fr. Hansen,
Cedar Rapids, Iowa, er „Stjernen"s officielle Generalagent. Han ansætter Lokalagenter og besørger alt Ekspeditionen vedrørende med samme Autoritet, som Bladets Udgiver. Alle „Stjernen"s Holdere østenfor Missourifloden vil behage at indsende Betaling, Bestilling og Forlangender om Prøvenumre til Mr. Hansen.

McKeighans Gjennomination i 5te Kongres Kreds er en velfortjent Anerkjendelse af en hæderlig og energisk Virksomhed i Kongressen. McKeighan er bleven en Mand af Indflydelse i Kongressen, og hans Navn er allerede kjendt over hele Landet. Hans Taler over Sølvspørgsmaalet sætter ham i Rang med denne Sags ypperste Forkjæmpere. Klog, dannet og begavet staar han som en af Lederne blandt de independente Repræsentanter i Kongressen. Han bliver gjenvalgt med en stor Majoritet, og utvivlsomt vil det samme kunne siges om hans Kollega, Kongresmand Kem i den store 6te Kreds.

Kongresmand Bryan fra Nebraska er i de sidste Dage bleven hudflettet paa sand Rødhud-Maner af den kapitalistiske Presse, fordi han paa et Møde nede i West Virginia — denne Afkrog af Landet — i al Uskyldighed havde vovet at foreslaa, at der her i Landet skulde lægges en Indkomstskatpaa Formuer. De demokratiske Aviser er om muligt endnu mere indædt maliciøse i sine Angreb end deres republikanske Staldbrødre. Vi har i længere Tid havt et vaagent Øje med den unge begavede, frisindede Mand Bryan, og vi er kommen til den Overbevisning, at han befinder sig paa en feil Hylde. Hans Anskuelser er i alle Henseende de samme som Folkepartiets. Vort Raad til ham er: Træd ind i Reformpartiets Lejr, — der vil De finde Sympathi, og der vil De have Udsigt til at kunne udrette noget til Gavn for Samfundet.

Senator Carlisles Venner raadslaar om at fremstille hans Navn for det demokratiske Konvent i Chicago. De gode Kentuckyanere er nu omtrent overbeviste om, at Cleveland ikke kan faa Nominationen. Ja, dersom Lon skulde rettes efter Fortjeneste i denne Verden (men saaledes gaar det jo sjældent), da havde Senator Carlisle maaske mere end nogen anden Mand i Landet Krav paa denne Æresbevisning fra sit Parti. Thi han er utvivlsomt den dygtigste Demokrat i den offentlige Tjeneste, og det er bevisligt, at han var Ophavsmanden til den demokratiske Toldreform, og Cleveland og de yngre Reformatorer fulgte ganske simpelt i hans Fodspor. Men Mr. Carlisle skriver sig fra en Stat, der, skjønt den ligger op til Grænsen, dog henregnes til Sydstaterne, og det er derfor meget usandsynligt, at han vil komme stort i Betragtning i Chicago.

Folkepartiets Fremtid.

Det kan jo endnu være et aabent Spørgsmaal, hvorvidt Folkepartiet er en blivende Ting, eller blot en Komet, der streifer tværs over den politiske Himmel.

Men Partiets hurtige Fremkomst og fænomenale Udvikling giver det en Betydning, som leder Publikum til nøje at se efter, om det har i sig Betingelserne for et langt Liv.

De konservative Bagstræbere har jo forlængst afgivet den Dom, at Folke-Partiet er blot flet og ret et pludseligt, lunefuldt Udbrud af Utilfredshed, som under en velrettet Salve af Spot og Haan vil synke tilbage lige saa hurtigt som det fremstod. Fornuftige Folk vil dog indrømme, at det er ligesaa latterligt som dumt at udtale slige Anskuelser, før man har efterset Sagen i Sømmene og fundet Fakta at grunde sine Paastande paa.

Den begavede kvindelige Skribent, Eva McDonald-Valesh, fremsætter i Maj-Hæftet af Tidsskriftet Arena nogle Tanker om dette Spørgsmaal, som fortjener Overvejelse i videre Kredse.

Hun siger ganske rigtig, at en politisk Bevægelse maa, hvis den skal udrette noget virkeligt godt for industriel Fremskridt, være bred nok til at omfatte alle Klasser af Arbejdere, hvis Lod i Livet paavirkes af de samme Aarsager. Skulde Folkepartiet blot omfatte Farmbefolkningen, bliver det for smalt, eller om det paa den anden Side udelukkende virkede for Byarbejdernes Krav, blev det ogsaa for indskrænket. Vi har paa den Side Landarbejderne, som producerer mere end Verden kan spise, og paa den ene anden Side staar Byarbejderne i deres mange Haande Beskjæftigelser og producerer mere end nok til at klæde og udstyre alle Jordens civiliserede Folkeslag. Men de to Klasser staar skarpt adskilte fra hinanden, trods det, at der er et inderligere Baand af Fællesinteresse mellem dem, end de selv ane, idet de forbruge hverandres Produkter paa samme Tid som de forstrækker alle øvrige Samfundsklasser med saavel Nødvendigheds- som Luksusartikler. Saaledes stiller Forholdet mellem Farmere og Arbejdere sig. Deres Interesser er fælles, ikke modstridende. Det, der i Dag ligger mellem Landarbejderen og Byarbejderen, er kun Misforstaaelser.

Lad os i Dag betragte Stillingen hos de to store arbejdende Klasser.

Farmerne er nylig vaagnet op fra Sløvhedens og Ligegyldighedens Søvn. Følgen er bleven en pludselig fremkommen kjæmpemæssig Organisation, hvis Udviklingstrin følge hverandre med forvirrende Hastighed for sluttelig at krystalisere sig i bestemte Forlangender om national Lovgivning af en vidtrækkende Slags. Hidtil har Farmernes Allianse kun taget lidet Hensyn til Arbejdere uden for Landvæsnet eller dermed beslægtede Bestjæftigelser.

I Modsætning til Farmerne staar der en ikke mindre kolossal Styrke af Byarbejdere, som er sammenknyttede i en fortrinlig Organisation, gjennem hvilken de med ikke mindre Iver søger at opnaa visse Reforme, men forunderligt nok forkaste de næsten fuldstændigt politiske Midler.

Disse to store Lejre af organiseret Utilfredshed arbejder hver paa sin egen Haand og med forskjellige Redskaber for at udrette netop det samme Stykke Arbejde — Rigdommens Fordeling efter Fortjeneste. Saa bør det ikke være! Og saaledes vil det ikke fremdeles blive, thi det er en meget sigende Omstændighed, at de to Arbejderlejre har den samme Grund for sin Tilblivelse og arbejder paa at løse den samme Opgave. Et Sammentræf af Omstændigheder maa inden længe aabenbare for dem, at deres Hensigter er fælles, og fra det Øjeblik vil Arbejderne paa Farmen og i Fabriken være knyttet sammen i Fællesinteressens stærke Baand. Den industrielle Verden nærmer sig for hver Dag mere og mere den Overbevisning, at Folkepartiet er Midlet, som skal føre til dette Forbund.

Viste St. Louis-Konferensen os ikke, at et overraskende stort Antal af Reform-Elementer allerede er enige om de samme Grundprinsiper? Enhver større Organisation blandt Farmerne var repræsenteret der; selv de, som af Navn var pure Industriforeninger og Hjælpeforeninger, følte sin Rygmarv gjennemtrængt af den nye politiske Bevægelse. Men Byarbejderne var ikke repræsenteret i den Grad, som ønskeligt kunde være, og dersom dette skulde tages som et Tegn paa Fjendskab mod Sagen, kunde Udfaldet blive skjæbnesvangert for Reformbevægelsen. Thi dersom Folkepartiet blot skulde repræsentere Farmerklassen, vilde dets Virksomhed nødvendigvis kun blive sektionel, og af Mangel paa Bredde og Dybde vilde det sikkert forsejle at gjennemføre de store Reforme, som over en gjennemgribende Indvirkning paa Civilisationen i det store hele.

Hvorfor er da Arbejderne saa trøge til at slutte sig til politisk Samarbejde, hvis ikke Modvilje er Grunden? For mange Aar siden, medens Farmeren endnu sov den politiske Bankundigheds tunge Søvn, førte Byarbejderne uafhængige politiske Kampagner i forskjellige Dele af Landet, og ogsaa endda med noget Held. Men de mere fremsynede blandt dem indsaa snart, at det ikke kunde føre til noget varigt Udfald uden Farmernes Hjælp. Denne Hjælp var der dog den Gang ingen Udsigt til, og Arbejderførernes en Gang saa lyse Haab om politisk Samarbejde hendøde og veg Pladsen for andre Metoder. Henvist til sin egen Hjælp tog de saa Skeen i en anden Haand og har i de senere Aar maattet stole paa den Oplysning, som deres Arbejderforeninger udbreder, og paa Henvendelser til den offentlige Mening for at faa sine Reforme gjennemførte. De har ogsaa paa denne Maade uden Brug af politiske Midler udrettet meget. De har organiseret et udmærket Livs- og Ulykkesforsikringssystem, opnaaet en kortere Arbejdstid, befordret Flid og Ædruelighed og opnaaet mere Adgang til Oplysning for sig selv og sine Børn.

Men trods den Kjendsgjerning, at Byarbejderen er langt mere hæmmet i sine politiske Bevægelser end Farmeren er, er han dog langt fra at være uvidende om politiske Sager. Hans Arbejderforening er ham en udmærket Skole i politisk Økonomi. De herfra udgaaede Lærdomme strækker sig ogsaa til dem, som staar udenfor. Naar Farmerne derfor søger Byarbejdernes Samarbejde, støder de her hverken paa Uvidenhed, Ligegyldighed eller nogen alvorlig Meningsforskjel med Hensyn til almindelige Spørgsmaal. Det er snarere et lovende Felt, som her udbreder sig for vort Øje, endskjønt det endnu behøver nogen Bearbejdelse, Arbejderne forstaar at vurdere Stemmerettens Betydning i Opnaaelsen af industrielle Reforme. De kan ikke undgaa at være bittert skuffede i de Udsigter, som de gamle Partier møder dem med. Farmerne behøve lige saa meget den Støtte, som Byerne kan yde. Begge Klasser vilde vinde ved nøjere Sammenslutning og Samarbejde.

Ejheller burde en Sammenslutning af Farmens og Fabrikens Arbejdere vække Frygt hos de konservative Klasser. Verden skal fremad, til Trods for Indsigelserne fra dem, som er tilfreds med den nuværende Orden. Og naar en Reform arbejder sig frem ad fredelige og lovlige Veje, har man dog en Garanti mod de blodige Omvæltninger, som fordum ledsagede folkelige Bevægelser.

Folkepartiets Fremtid er betinget af Sammenslutningen mellem alle de Klasser, som skaber sit Brød i sit Ansigts Sved, det være sig i By eller paa Land at deres Stade findes, og denne Sammenslutning vil ske!

Til Sølvspørgsmaalets Belysning.

I disse politiske Dage, da den frie Møntning af Sølv er blevet Dagens brændende Spørgsmaal, kan det vistnok have sin Interesse for „Stjernen"s Læsere at betragte denne Sag noget nærmere paa Grundlag af historiske Kjendsgjerninger.

De fleste ved vel, at den Agitation, som for Tiden drives, simpelthen drejer sig om, at gjenindsætte det hvide Metal i en Stilling, som det før har indtaget. Indtil 1873 tillod For. Staters Love ubegrænset Prægning af baade Guld og Sølv, men nævnte Aar blev den gamle Sølv-Dollar paa 412½ Gran udstødt af For. Staters Pengecirkulation. Lad os i Dag foretage en Mønstring af de Aarsager, som førte til Sølvets Afskaffelse som Pengemiddel.

I.

Hvorfor og hvorledes blev Sølvet udstødt af Pengecirkulationen?

Historien lærer os, at den Klasse Kapitalister, som ejer For. Staters Statsobligationer, havde udvirket, at Greenback-Pengene lidt efter lidt blev inddragne og opbrændte, hvorefter de opnaaede at faa de Obligationer, som kun kostede dem 60 Cents paa Dollaren, konverterede og betalbare i Guld. Men Ejerne af Obligationerne (Bonds'ene) ønskede at stille Landets Sager saaledes, at Obligationerne ikke skulle kunne indfries til Forfaldstiden, og samtidigt ønskede de at forøge Obligationernes Værdi yderligere. Men for at udrette dette var det nødvendigt for dem end yderligere at formindske den i Landet værende Pengemængde, og dette naaedes i 1873 ved den Lov, som tilintetgjorte Sølv som Pengemiddel. Her har vi altsaa Grunden hvorfor; vi vil nu se hvorledes det gik til.

Ret beset, skulde man synes at Pengejøderne kunde være tilfreds. Med deres ophobede Millioner kunde de gjerne hvile paa Puder af Dun. Hverken Ild, Vand, Raaddenskab eller noget som helst kunde skade dem. De synes at have Bished for den guddommelige Begunstigelse, idet de havde adlydt Budet om at „samle Liggendefæ, hvor Mol og Rust ikke fordærve og Tyve ej bryde ind og stjæle". De kunde paa ingen Maade lide Tab, thi hver eneste Arbejder i Landet havde jo givet Hud og Haar og hver eneste Blodsdraabe i Pant paa, at han vilde passe Shylocks Velfærd. Regjeringen holdt Ejendommen i sin Varetægt uden at tage en Cent for dette Arbejde, den betalte hans Renter i Guld i Forskud, og Tolderen, Assuransemanden og dermed beslægtede Syndere vare ukjendte for ham. Sagtens kunde han være tilfreds, men han var det ikke. Besiddelsen af store Formuer dræber den menneskelige Følelse, som hedder Tilfredshed.

Den med Forholdene ukjendte Læser vil saa let formode, at vore kapitalistiske Undertrykkere er Amerikanere, men der tager han fejl. Vore Regjeringsobligationer er næsten udelukkende i Hænderne af europæiske Pengejøder, og det er dem, der har lavet de „ypperlige amerikanske Finanslove", som glatte Festtalere hver fjerde Juli smigrer Vælgeren med, ved at give den menige Mand Æren af et saa uforsvarligt Skurkestykke.

„Banker's Magazine" for August, 1873, indeholder følgende om denne Sag:

> „I 1872, efter Sølv var blevet afskaffet i Frankrig, England og Holland, blev der subskriberet et Fond paa $500,000, som Ernest Seyd blev sendt til Amerika med, for, som de udenlandske Bonds-Ejeres og Kapitalisters Agent, at opnaa Sølvpengenes Afskaffelse, ogsaa i Amerika, hvilket lykkedes ham."

Der har man Tingen i en Nøddeskal. En lejet Agent blev sendt herover fra England med $500,000, hvormed han skulde opkjøbe den amerikanske Kongres og plyndre det amerikanske Folk! Som Stadfæstelse af dette Vidnesbyrd læser vi i Congressional Record for 9. April 1872, Side 2,032, disse Ord:

> „Ernest Seyd fra London, en berømt Skribent og Bullionist, som for Tiden er her, har skjænket Møntningsvæsnet megen Opmærksomhed. Efter har havde gjennemset det første Udkast til denne Lov (Loven om Sølvets Afskaffelse) foreslog han adskillige fornuftige Ændringer, som Udvalget indbefattede i Forslaget."

Kongresmand DeLamatyr har sagt, at Dommer Kelly har fortalt ham, at han med egne Øjne saa det oprindelige Udkast til Loven om Sølvets Afskaffelse, og at den var skreven med Ernest Seyds egen Haandskrift. Hvad skal man sige om det! En engelsk Kapitalist sendes herover for at danne de Love, der skal knuse os.

Ja, hvad Gavn havde Kapitalisterne af Sølvets Afskaffelse? Det forhøjede Prisen paa det Guld, hvormed Bonds'ene skulde betales, thi for hver Dollar, som toges ud af Omløbet, føjedes der et lille Gran af Værdi til de, som var tilbage. Ved Ødelæggelsen af Sølvet blev Bonds'ene betalbare i Guld, og det var netop dette — vel at mærke — som den engelske Rothschild var efter. Thi naar han til Eksempel ejede $1,000,000 af vore 4 pCts. Bonds, hvorpaa den aarlige Rente af $4,000,000 vilde — naar den som hidtil betaltes med Standard-Sølvdollars — være ti pCt. eller $400,000 mindre værd end hvis den var bleven betalt i Guld. Er det ikke klart, at det var de engelske Kapitalister magtpaaliggende at faa Sølvet sat ud af Cirkulation, og at det prægtigt kunde lønne sig for dem at sende Ernest Seyd herover med en halv mill. Doll. for dette Hvervs Udførelse?

Den Skade, som Sølvpengenes Indbragelse tilføjede Landet, vil vanskelig kunne bestemmes. Pengekrisen i 1873, som var dens umiddelbare Følge, var en af de mest ødelæggende, som nogen Sinde har ramt en Nation. Ord formaar ikke at beskrive den dræbende Elendighed som lagde Landet øde, og hvormed selv Krigens Ødelæggelser næppe lader sig sammenligne. Bankerotter og Fallitter hørte til Dagens Orden, og de Aar som paafulgte indtil 1878 var frugtbare paa Forbrydelser, Selvmord, Drukkenskab og enhver Form af moralsk Nyggesløshed undfanget af forarmede Samfundstilstande.

Evanston, Ill. — „Jeg faldt ned fra en 30 Fod høj Bygning og forslog mig slemt. Paa en Uge blev jeg kureret ved St. Jakobs Olje. Det er den bedste Smertestiller i Verden. — Joachim Witt.

De danske Folketingsvalg.

Efter „Tidens Strøm" bringer vi følgende Beretning om de den 20de April stedfundne Valg i Danmark:

Det blev, som det var at vente, Højre, der fik største Glæde af dette Valg, selv om ikke alle dets Forhaabninger gik i Opfyldelse. Maribo, Sarkjøbing, Præstø, Vonsild, Aarhus, Mariager og Aalborg tilfaldt Højre; det tabte derimod Ærø, hvor en bergsk Venstremand blev valgt; altsaa en Fremgang med 6 Kredse. Men dette er kun den ene Del af Højres Sejr; den anden maa søges i alle de Kredse, hvor Højres Stemmer har gjort Udslaget imellem de stridende Venstregrupper og ofte gjort det i den Grad, at den valgte Venstremand for største Delen har faaet sine Stemmer fra Højre. Det er disse Sejre, der er nye og er det egentlige Særkjende for det sidste Valg; den Slags Sejre har været umulige her i Landet i den sidste Snes Aar, og de har vist heller ikke nogen Fremtid for sig. Af saadanne Sejre kan Højre rose sig i Køge, Middelfart, Skanderborg, Hørning, Grenaa, Vælum, Skern, og sandsynligvis flere Steder, medens det ikke trods alle Anstrængelser lykkedes den inderlige Alliance mellem Højre og Moderate at skaffe den fælles Kandidat Flertal i Ruds-Vedby, Langeland, Vejle og Esbjerg. Man kan da ikke fortænke Højre i, at det jubler over de afholdte Valg; det har faaet baade i Pose og i Sæk, er selv vokset i Antal fra 25 til 31 og har skaffet den Venstregruppe Sejr, til hvilken det sætter sine bedste Forhaabninger, og Glæden over Sejrene øges yderligere ved, at Hørup er mellem de Mænd, det er lykkedes Højre og Moderate i Forening at kaste. Foruden Hørup er hans nære Venner Henning Jensen, Herman Bing og Jens Sørensen faldne, og af den Bergske Gruppe Enevold Sørensen, Bønlykke, Ovesen, Bjerre og Geltzer, men denne Gruppe har faaet Erstatning i Sæby og Frederikshavn, Ærøskøbing og Aakirkeby og har desuden i Svendborg faaet valgt en fast Partifælle i Stedet for Tang. Det fremgaar allerede heraf, at der i det ny Folketing vil være en Mængde nye Mænd; ikke mindre end 30 af de nyvalgte havde ikke Sæde i det nu opløste Folketing. Hvilken Indflydelse dette kan faa paa Partigrupperingen og paa de politiske Forholds Udvikling, lader sig endnu ikke nær overse. Holder man sig til den nugjældende Partigruppering, vil Højre i det ny Folketing faa 31 Medlemmer, den Bojsen-Clausenske Gruppe 38 og det øvrige Venstre 30, medens Kapt. Tinesen og Lærer Jensen (valgt i Fakse) er „vilde". Det er saaledes lykkedes Bojsen at gjøre sin Gruppe til den stærkeste i Folketinget og han vil sandsynligvis søge paa den at bygge et stærkt Mellemparti, der behersker Folketinget og overhovedet tiltager sig Ledelsen af dansk Politik.

Politiske Meddelelser.

Den gode gamle Stat Maine, den mest østlige af den amerikanske Konstellation, er ogsaa med paa Folkepartiets Sag. Sidste Uge blev der afholdt et Statskonvent i Gardiner, hvor Statens Independents valgte sine Affendinge og stillede i Marken et komplet Statsticket. Den vedtagne Platform tilstemmer St. Louis-Platformen, forlanger en solidt, sund og højelig Sedelcirkulation, Pengemængdens Forøgelse til $50 pr. Individ, Fri Møntning af Sølv, en Indkomstskat, Afskaffelsen af Børsspil, Indførelsen af en Otte-Timers Arbejdsdag i alle Fabriker, at Regjeringen skal overtage alle Transport- og Kommunikationsmidler osv.

* * *

Wisconsins Demokrater sender sine Delegater til Konventet i Chicago med Paalæg om at kaste sine Stemmer for Cleveland alle som en Mand. Ingen „second choice" tillades dem. Cleveland eller ingen!

* * *

Den tysk-lutherske Synodes Illinois-Konferense har ikke alene udtalt sig imod Statens Skoletvangslov, men har endogsaa gaaet saa vidt i sin Nidkjærhed, at den har overladt til sin Skolekomite at afgjøre hvilket politisk Parti, der er mest tilbøjelig til at gjennemføre Kirkens Ønsker med Hensyn til Skolesagen, og i Henhold dertil bestemme for hvilket Parti, Kirkens Medlemmer skal kaste sin Stemme. Dette synes os at være en temmelig grusom Maade at stede bestikkelige politiske Bosser i Fristelser paa. Kirkemedlemmets ganske Udstyr af dyrebare amerikanske Borgerrettigheder bør ikke paa en saa skaanselsløs Maade ofres paa et enkelt Kirkespørgsmaal.

* * *

Forrige Onsdags fandt det demokratiske Konvent Sted i Muskegon, Michigan. Demokraternes Aviser meddeler, at denne Forsamling var saa harmonisk og endrægtig, at det var ret vanskeligt at se og at den med overvældende Majoritet klærede sig for Cleveland; men bedre sandt. Delegaterne blev nemlig rede for Cleveland; men det skete efter et temmelig stærkt Element Ledelse af Atkinson fra Port Huron, som fordømte Cleveland over hele Linien m rlige Positur paa Finansspørgsmaalet og kritiserede Platformen for ikke berørte dette det vigtigste af alle litiske og økonomiske Spørgsmaal bleone overvundne.

* * *

Det største republikanske Stat vent, som nogen Sinde har været i Staten Tennessee, blev sidste holdt i Nashville, hvor Stats-Ti opstillet og Delegater til Minn Konventet blev udkaaret.

* * *

Wyomings republikanske Stat vent holdtes sidste Uge i Cheyen tro mod sin Natur valgte det to til Minneapolis. Den ene, Mr kins, er en Kjøbmandskone i Ch og den anden, Mrs. G. C. C er Datter af den bekjendte Sm de ældste i Mormonkirken i Salt ty. Delegaterne fra Wyoming ke instruerede, men de er for Konventet endosserede Harrison nes Gjensidighed, McKinley øvrige, og havde intet andet spørgsmaalet at sige, end at „ønske en fornuftig Sølvlovgiv ter Spørgsmaalet først er grun dersøgt af en international Kon

* * *

Vi erindrer saa grant, at det publikanerne fra California, som Chicago raabte de fleste og højes raer for Blaine. Denne Jver m ve lagt sig noget ved den gyldn thi paa Konventet i Stockton erklærede Statens Republikan Harrison er saa god en Leder som et behøver i Kampagnen 1892. de valgte Delegater er Senator og M. M. Estee fra Napa. kanerne i Nord-Dakota er lidt me ge for Harrison end deres Stil Venner er. Ved Konventet i Forks blev deres Delegater paal at støtte Harrison, hvis der ing lighed er for at faa Blaine til tage Nominationen.

* * *

Ingalls, den glimrende M Kansas, som i November sank Lavine, er standen op, og blev kaaret til at gaa i Spidsen for publikanske Delegation fra St fas til Konventet i Minneapolis Kansas gaar for Harrison.

* * *

Den menige Soldat Fifer bedre i Illinois, end mangen e kan. Han er nomineret til en min som Guvernør, og vil sikk blive valgt, hvis han kan faa n krater til at stemme paa sig. Henry L. Hertz fik Nomina Stats-Kasserer.

Rustningerne i Nebra

Nuckolls Countys independent afholdtes forrige Tirsdags i En fuldtallig Repræsentation Stede. Fællesudtalelsen tilfre dependente Repræsentanters Op Kongressen, og fordømte den Gjensidighedspolitik som en Kl givning, der er skadelig for F Konventet udtalte sig til Gr Weaver og Polk til Præsident Præsident. Powers blev anbe første Valg for Guvernør og for anden. Delegaterne til det fionelle Konvent fik Paabud om me for McKeighan.

* * *

Den gamle provede Krigs Wyck, der er vant til den polit lemhejs Røg og Crasch og ikke for, har allerede i nogle Uger Stumpen. Han rejser i denne vestlige Del af Staten og i G og hvor som helst han kommer ver de gamle Partier holdt ord Ilden. Van Wyck er en aggres triot.

* * *

De independent Vælgere i greskreds holdt i Fredags deres i Holdrege og nominerede en McKeighan til Gjenvalg. Mø til Stede og holdt en Tale Forsamlingen. J. H. Powers gresmand McKeighan blev an til Stats-Konventet som Delega Præsident-Konventet. Følgend gater til det nationale Konve valgt: Edward Searson fra Gr land, T. B. Koedel fra Minn Soderman fra Bertrand, J. P. fra Stockville.

„Jeg maa tilstaa, at i Tilfæld ver-, Nyre- og Mavesygdomme Middel hjulpet mig mere end gust Königs Hamborger Drag er aldrig denne Medicin forubre Wertheimer, San Francisco, C